

— Даскалицата знае, че си живъ, щомъ не си въ турски рждѣ.

И Огняновъ се покоряваше.

Нѣколцина вѣрни селяне го навиждахъ; тѣ подиръ много молби бѣхъ испросили отъ Марина воля да влизатъ при болния. Жѣдни бѣхъ душитѣ имъ да чуятъ распаленото слово на „даскала“ и всѣки пакъ излязахъ отъ него съ бодрн лица и свѣтнхли погледи. Най-свободенъ достяпъ при Огнянова имаше попъ Иосифъ, прѣдсѣдательтъ на комитета. Той още отъ сега бѣ избранъ за войвода и прѣнореца крияше мѣжду свещеннитѣ одѣжди въ черковата. Дохаждаше още дѣдо Минá, стария даскалъ. Огняновъ бѣше увѣренъ, че освѣнъ тѣхъ и чичовата Маринова челядь, никой другъ не знаеше въ село тайната. Така го увѣряваше и домовладиката. Между това, той забѣлѣжаваше учуденъ, че отъ день на день трапезата му ставаше по-богата: пържени пилета, яйца съ масло, оризъ съ млѣко, баница, даже често диви патки и зайци; разни вина се появявахъ на трапезата му. Тя раскошъ го безпокоеше; той се срамѣше нѣкакъ за разноскитѣ, които ставахъ за него. По нѣкогажъ, като излязаше на двора, виждаше, че курника бѣше опустѣлъ. Той каза на чичо Марина:

— Чичо Марине, та ти ще се расипешъ. Ако си не сберешъ умѣтъ, азъ ще се откажъ отъ твоитѣ гозби и ще си купувамъ отъ бакалницата хлѣбъ и бито сирене... то ми стига.

— Ти недѣй питà расипвамъ ли се или не. Азъ съмъ ти докторъ и както знажъ тѣй лѣкувамъ. Тѣй знай баба, тѣй бай... Не ми се бъркай въ работата.

И Огняновъ замълчаваше, покъртенъ.

Той не знаеше, че цѣлото село се надваряше да угощава любимия си даскалъ!

Тайната му бѣше обща.

Но издайство не бѣше мислимо.